

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 U 017120 26 U
Zenica, 11.05.2026. godine

Kantonalni sud u Zenici po sudiji Ahmetović Hilmi uz sudjelovanje zapisničarke Mandžuka Jasmine u upravnom sporu tužiteljice J. B. iz S. M., ulica ... R. S. protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj FZ3/2-1137838156 od 09.06.2014. godine, u predmetu ostvarivanja prava na starosnu penziju, odlučujući o tužbi od 02.02.2026. godine, donio je dana 11.05.2026. godine slijedeću

PRESUDU

TUŽBA SE ODBIJA KAO NEOSNOVANA.

Obrazloženje

Tužiteljica J. B. iz S. M., R. S., podnijela je dana 02.02.2026. godine Kantonalnom sudu Zenica tužbu kojom pokreće upravni spor protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj FZ3/2-1137838158 od 09.06.2014. godine kojim je odbijena žalba tužiteljice izjavljena protiv rješenja Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar – Kantonalna administrativna služba Zenica matični broj 1137838158 od 14.11.2013. godine, a kojim rješenjem tužiteljici nije priznato pravo na starosnu penziju.

U svojoj tužbi tužiteljica navodi da rješenje tuženog organa smatra nepravilnim i nezakonitim s obzirom da prilikom donošenja rješenja nije pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje u vezi sa utvrđivanjem ispunjenosti uslova tužiteljice za starosnu penziju odnosno tužiteljica smatra da je u vrijeme donošenja pobijanog rješenja imao navršenih 65 godina života i minimalno 20 godina penzijskog staža što je po zakonu o penzijskom i invalidskom osiguranju propisano kao uslovi i momenat ostvarivanja prava na starosnu penziju, te da tužiteljici prvostepenim rješenjem nije priznato pravo na starosnu penziju počev od 14.11.2013. godine jer nije ispunjavala zakonske uslove za priznavanje prava na starosnu penziju odnosno ona dan donošenja rješenja nije napunila 65 godina života i 20 godina penzijskog staža, što je nepravilno i pogrešno tumačenje činjenica i dokaza, i u tom pravcu ukazuje na presudu Vrhovnog suda FBiH broj 04 0 U 008078 16 Uvp od 12.04.2019. godine kojom je presuda Kantonalnog suda Zenica od 30.03.2016. godine preinačena i predmet vraćen na ponovni postupak i odluku jer je pogrešno utvrđeno da nisu ispunjeni uslovi za utvrđivanje spornog staža tužiteljice za period od 01.06.1992. godine do 16.06.1993. godine.

Također tužiteljica ističe da je zahtjev za ostvarivanje prava na starosnu penziju podnijela samo jednom 21.02.2013. godine i da se molba od 21.07.2020. godine odnosi na rješavanje tog podnietog zahtjeva, te da nikada nije podnijela novi zahtjev za ostvarivanje prava na starosnu penziju što je i navedeno u presudi Kantonalnog suda Zenica 17.08.2021. godine.

Tužiteljica smatra da navodi iz pobijanog rješenja su pravno neosnovani i neodrživi, te da se radi samo o pogrešnom tumačenju zakona i slobodne kvalifikacije molbe kao novog zakona te da je tužiteljici na taj način pričinjena materijalna šteta, te da je protivno zakonu takvim tumačenjem tužiteljici kasnije priznato pravo počev od 21.03.2020. godine umjesto od 21.02.2013. godine što bi bilo u skladu sa članom 106. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, tužiteljica pri ovome ukazuje na rješenje prvostepenog organa od 06.01.2021. godine kojim je tužiteljici priznato pravo na starosnu penziju počev od 21.03.2020. godine jer je utvrđeno da je imala dovoljan broj godina i da je imala ukupan penzijski staž do dana prestanka osiguranja 21 godinu 1 mjesec i 16 dana, te da je na takav način pogrešno utvrđen momenat sticanja prava na starosnu penziju.

Pri ovome tužiteljica ukazuje na član 40., te na presudu Kantonalnog suda Zenica od 17.08.2021. godine, i da je pismenim izjašnjenjem i uređivanjem podnesaka od 09.12.2021. godine dala objašnjenje da je podnijela samo jedan zahtjev 21.02.2013. godine.

Pored toga tužiteljica ukazuje i na presudu Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 012857 22 U 2 od 26.10.2022. godine, te da upravni organi ignorišu upute Kantonalnog suda Zenica iz navedenih presuda, a pri svemu ovome tužiteljica ukazuje i na presudu broj 04 0 U 012857 25 U 3 od 01.04.2025. godine, i na rješenje tuženog organa od 30.04.2025. godine, te smatra da je ovakvim rješenjem tužiteljici povrijeđeno pravo i na zakonu zasnovani interes, te da ista podnosi predmetnu tužbu jer smatra da u pobijanom rješenju nisu cijenjeni dokazi u spisu i na pravilan i potpun način je iz utvrđenih činjenica izveden nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja i pogrešno primijenjeno materijalno pravo na štetu tužiteljice, pa zbog svega naprijed navedenog tužiteljica predlaže Kantonalnom sudu Zenica da donese presudu kojom će njenu tužbu uvažiti, osporeni akt tuženog organa kao nepravilan i nezakonit poništiti.

Uz svoju tužbu tužiteljica je sudu dostavila priloge u vidu dokaza taksativno nabrojane na strani 3. svoje tužbe kojima dokazuje osnovanost navoda iz svoje tužbe.

Dopisom broj FZ3/8/1-35-1-11292-48/15 matični broj ... od 25.02.2026. godine tuženi organ je dao odgovor na tužbu u kojem navodi da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon niti lični interes tužiteljice zasnovan na zakonu, radi čega ostaje kod rješenja u cijelosti i predlaže da se tužba odbije.

Uz odgovor na tužbu tuženi organ je ovome sudu dostavio sve spise koji se odnose na ovaj predmet radi odlučivanja po tužbi od 02.02.2026. godine.

Ocjenjujući pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa u granicama zahtjeva iz tužbe sukladno odredbama člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, sud nalazi da je tuženi organ u postupku odlučivanja po žalbi tužiteljice izjavljenoj protiv rješenja prvostepenog organa od 14.11.2013. godine donio pravilno i na zakonu zasnovano rješenje kojim žalbu tužiteljice odbija pravilno zaključujući da ista nije osnovana, pri čemu je tuženi organ svoje rješenje temeljio na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju prvostepenog organa i pravilno izvedenom zaključku u pogledu činjeničnog stanja, na koje činjenično stanje tuženi organ pravilno primjenjuje odredbu člana 30. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju (Službene novine FBiH, broj 29/98 do 55/12), odnosno i tuženi organ pravilno nalazi da tužiteljica u vrijeme podnošenja zahtjeva 20.02.2013. godine nije imala navršenih 65 godina života kao niti navršenih 20 godina penzijskog staža, te da zbog toga ista ne ispunjava zakonom propisane uvjete za priznavanje prava na starosnu penziju od 02.03.2013. godine.

Odlučujući o tužbi od 02.02.2026. godine sud nalazi da je ista neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Iz stanja spisa dostavljenih ovome sudu proizilazi da je predmet ovog upravnog postupka zahtjev tužiteljice od 20.02.2013. godine podnesen putem nosioca osiguranja Republike Srbije za priznavanje prava na starosnu penziju.

Prvostepeni organ je odlučujući po navedenom zahtjevu donio rješenje matični broj 1137838158 od 14.11.2013. godine kojim se tužiteljici ne priznaje pravo na starosnu penziju.

U obrazloženju svog rješenja prvostepeni organ navodi da je svoje rješenje donio odlučujući o zahtjevu od 20.02.2013. godine i da je postupajući po istom utvrdio da je tužiteljica rođena 02.03.1948. godine i da na dan podnošenja zahtjeva odnosno 20.02.2013. godine ima navršenih 64 godine života te da njen ukupan penzijski staž do dana podnošenja zahtjeva odnosno prestanka osiguranja iznosi 19 godina 01 mjesec i 06 dana i to u periodima od 01.05.1972. godine do 31.12.1973. godine i u periodu od 01.01.1974. godine do 06.04.1992. godine, pri tome prvostepeni organ citira odredbu člana 30. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i člana 137. stav 2. istog Zakona (Službene novine FBiH broj 29/98 do 55/12), odnosno prvostepeni organ zaključuje da tužiteljica u vrijeme podnošenja zahtjeva nije ispunila zakonom propisane uvjete jer nema navršenih 65 godina života niti 20 godina penzijskog staža, te da iz tih razloga tužiteljici ne pripada pravo na starosnu penziju.

Protiv navedenog rješenja tužiteljica je tuženom organu podnijela žalbu, a tuženi organ je u postupku odlučivanja po navedenoj žalbi donio rješenje broj FZ3/2/1-1137838158 od 09.06.2014. godine kojim je odbio kao neosnovanu žalbu tužiteljice izjavljenu protiv prvostepenog rješenja.

Imajući u vidu navode tužiteljice iz njene tužbe, kao i dokaze dostavljene uz tužbu, te stanje spisa dostavljenih ovome sudu, sud nalazi da je ovakvo rješenje tuženog organa pravilno i na zakonu zasnovano te da tuženi organ donošenjem rješenja kojim žalbu tužiteljice odbija kao neosnovanu nije počinio nikakve bitne povrede pravila upravnog postupka, niti je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužiteljice kako to ista neosnovano navodi u svojoj tužbi.

Naime, sud nalazi da je tuženi organ u postupku donošenja svog rješenja pravilno poprimio da je prvostepeni organ činjenično stanje u ovom upravnom predmetu pravilno i potpuno utvrdio u smislu činjenice da je predmet ovog upravnog postupka zahtjev tužiteljice od 20.02.2013. godine za priznavanje prava na starosnu penziju te da je isti zahtjev podnesen putem nosioca osiguranja u Republici Srbiji, te da je pravilno prvostepeni organ utvrdio da je tužiteljica rođena 02.03.1948. godine i da na dan podnošenja zahtjeva ima navršenih 64 godine života, te da na dan 20.02.2013. godine tužiteljica ima ukupan penzijski staž od 19 godina 1 mjesec i 6 dana i to u periodu od 01.05.1972. godine do 31.12.1973. godine u trajanju od 10 mjeseci i u periodu od 01.01.1974. godine do 06.04.1992. godine u trajanju od 18 godina 3 mjeseca i 6 dana.

Na ovako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primjenjuje odredbu člana 30. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH (Službene novine FBiH, broj 29/98 do 55/12) te ovu zakonsku odredbu tuženi organ primjenjuje na osnovu pravilno izvedenog zaključka u pogledu utvrđenog činjeničnog stanja prvostepenog organa.

Naime, članom 30. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH propisano je da osiguranik stiče pravo na starosnu penziju kada navršši 65 godina života i najmanje 20 godina penzijskog staža, a stavom 2. istoga člana je propisano da osiguranik stiče pravo na starosnu penziju kada navršši 40 godina penzijskog staža bez obzira na godine života.

Dakle, kada se ima u vidu navedena zakonska odredba i vremensko važenje Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju u vrijeme kada je tužiteljica podnijela svoj zahtjev, kao i utvrđeno činjenično stanje, sud nalazi da tuženi organ pravilno zaključuje da je prvostepeno rješenje pravilno i na zakonu zasnovano i da istim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužiteljice a iz razloga što je prvostepeni organ pravilno našao da tužiteljica na dan podnošenja zahtjeva 20.02.2013. godine, ima navršenih 64 godine života i da na isti dan kada je došlo do prestanka osiguranja njen ukupan penzijski staž iznosi 19 godina 1 mjesec i 6 dana i da zbog ovako utvrđenih činjenica ista nije ispunila uvjete da se istoj prizna pravo na starosnu penziju, i da je prvostepeni organ pravilno svojim rješenjem zahtjev tužiteljice odbio, odnosno tužiteljici nije priznao traženo pravo.

Također sud nalazi da je tužiteljica u vrijeme donošenja prvostepenog rješenja navršila 65 godina života, međutim, u vrijeme donošenja rješenja ista nije ispunjavala drugi uvjet odnosno ostvareni penzijski staž od najmanje 20 godina jer je ista u vrijeme prestanka osiguranja, odnosno donošenja ožalbenog rješenja imala ostvaren penzijski staž od 19 godina 1 mjesec i 6 dana, dakle, tužiteljica u vrijeme donošenja ožalbenog rješenja i prestanka osiguranja nije imala navršenih zakonom propisanih 20 godina penzijskog staža za priznavanje prava na starosnu penziju po njenom zahtjevu od 20.02.2023. godine kako su to pravilno zaključili i prvostepeni organ, a i tuženi organ.

Na osnovu svega naprijed navedenog sud zaključuje da su i prvostepeni organ, a i tuženi organ donijeli pravilna i na zakonu zasnovana rješenja kojima nije došlo do povrede pravila upravnog postupka niti do pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužiteljice kako to ista neosnovano navodi u svojoj tužbi.

Odlučujući o tužbi od 02.02.2026. godine sud nalazi da je ista neosnovana te da tužiteljica u istoj neosnovano ukazuje na nepravilno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i nepravilnu primjenu materijalnog prava.

U pogledu nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sud nalazi da su ovakvi navodi tužiteljice neosnovani jer navodima iz iste i dokazima dostavljenim uz svoju tužbu tužiteljica nije dokazala da na dan podnošenja zahtjeva odnosno na dan donošenja ožalbenog rješenja od 14.11.2013. godine nije ispunila zakonom propisan uvjet iz člana 30. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH, odnosno na dan prestanka osiguranja i donošenja ožalbenog rješenja tužiteljica nije imala navršenih najmanje 20 godina penzijskog staža, što znači da tužiteljica nije niti jednim dokazom i navodom dokazala da je u tom periodu ispunila oba uvjeta propisana navedenom zakonskom odredbom.

U pogledu navoda tužiteljici da nije tačno utvrđenje upravnih organ u pogledu godina života i ostvarenog penzijskog staža, odnosno da na dan donošenja prvostepenog rješenja 14.11.2013. godine ima navršenih 65 godina života i 21 godinu 1 mjesec i 16 dana penzijskog staža, te da nije tačno da se radi o penzijskom stažu od 19 godina 1 mjesec i 6 dana, jer je tužiteljici tek naknadno kasnije donesenim rješenjem broj FZ7/2/1-35-14-4128-8/19 matični broj ... od 28.11.2019. godine utvrđen početak osiguranja sa danom 01.06.1992. godine do 16.06.1993. godine, a koje rješenje je doneseno nakon donesene presude Vrhovnog suda FBiH broj 04 0 U

008078 16 Uvp od 12.04.2019. godine, što znači da ove podatke prvostepeni organ nije imao u vrijeme donošenja ožalbenog rješenja od 14.11.2013. godine zbog čega je i utvrdio da ukupan penzijski staž tužiteljice ne prelazi 20 godina, odnosno da tužiteljica na dan prestanka osiguranja ima 19 godina 1 mjesec i 6 dana penzijskog staža.

Navodi tužiteljice o tome da je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava, i pozivanje na član 40. bez navođenja koji je zakon u pitanju, a iz same zakonske odredbe kako je tužiteljica citirala u svojoj tužbi proizilazi da se tužiteljica poziva na odredbu člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH (Službene novine FBiH, broj 13/18 i dr), koja zakonska odredba se ne može primijeniti u ovom upravnom predmetu obzirom na činjenicu da je tužiteljica svoj zahtjev podnijela 20.02.2013. godine u vrijeme kada je važio raniji Zakon o penzijskom i invalidskom osiguranju.

U pogledu ostalih navoda tužiteljice koji se odnose na pozivanje na presude Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 012857 21 U od 17.08.2021. godine, zatim broj 04 0 U 012857 22 U 2 od 26.10.2022. godine i broj 04 0 U 012857 25 U 3 od 01.04.2025. godine, prema ocjeni ovoga suda pozivanje na navedene presude i rješenja prvostepenog organa i tuženog organa nisu od značaja za rješavanje ove upravne stvari jer se radi o pobijanju prvostepenog rješenja od 14.11.2023. godine i rješenja tuženog organa od 09.06.2014. godine, a sve presude i kasnije donesena rješenja prvostepenog organa i tuženog organa su zasnovani na drugačijem činjeničnom stanju, a na kraju, i samo rješenje prvostepenog organa broj FZ3/8/1-35-1-1-11292-44/15 matični broj ... od 30.04.2025. godine kojim je tužiteljici priznato pravo na starosnu penziju i to od 21.03.2020. godine, jasno ukazuje na činjenicu da je i to rješenje zasnovano na kasnije utvrđenom činjeničnom stanju koje se odnosi na sporni dio staža osiguranja od 01.06.1992. do 16.06.1993. godine i da u vrijeme kada je prvostepeni organ donio svoje rješenje od 14.11.2013. godine ovakav staž osiguranja tužiteljici nije bio utvrđen, jer je u kasnijim postupcima utvrđeno da za taj dio staža osiguranja nisu bili uplaćeni doprinosi poslodavca tužiteljice UG „Auto Moto klub“ Zavidovići.

Na kraju, sud nalazi neosnovanim zaključak tužiteljice o tome da istoj pravo na starosnu penziju pripada od dana 02.03.2013. godine a ne kako je to utvrđeno kasnije donesenim rješenjima od 21.03.2020. godine, jer u vrijeme kada su upravni organi donosili svoja rješenja tužiteljica nije ispunjava zakonom propisani uvjet iz člana 30. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, zbog čega je i ovaj navod tužiteljice neosnovan i ničim utemeljen.

Kako tužiteljica navodima iz svoje tužbe i dokazima dostavljenim uz tužbu nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost osporenog rješenja tuženog organa, pa samim tim niti rješenja prvostepenog organa to sud nalazi da je predmetna tužba neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Zapisničarka

Sudija

Mandžuka Jasmina

Ahmetović Hilmo

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.